

‘Ik kan me geen leven zonder

Amerikanen voorstellen'

Maria Pels is bekend als de stuwende kracht achter het grote King Cruise evenement op het Maxis terrein in Muiden en later Borchland in Amsterdam. Ze heeft sinds haar jeugd een passie voor grote Amerikanen. Ze is trots op haar Buick Le Sabre uit 1967 en heeft een Chrysler 300C uit 2004 als *daily driver*. Het verhaal van de goedlachse, boomlange blondine uit Hilversum.

Tekst Rein de Ruiter Fotografie Luuk van Kaathoven en anderen

“Ik heb werkelijk geen idee waar mijn liefde voor Amerikanen vandaan komt. Van mijn ouders heb ik het niet; mijn vader kocht ieder jaar een nieuwe Lada – niet echt een merk voor een passionele autoliefhebber als ik. Mijn oom schreef over auto’s, maar reed zelf in een DAF. Ook geen auto waar de passie vanaf spat. Met die oom ging ik als klein meisje met een schattig holly hobby jurkje naar de AutoRAI. Ik vond auto’s toen al machtig interessant.

Al als kind begon ik Amerikanen mooi te vinden. De Corvette was me toen al positief opgevallen; maar ook een Jeep Wrangler die in de buurt rondreed vond ik prachtig. Het duurde nog even voordat ik mijn rijbewijs haalde; ik was met 24 jaar echt een laatbloeiër. Maar al die tijd wist ik zeker dat mijn eerste auto een Amerikaan moest worden. Liefst een uit de zestiger jaren. Ik heb vooral iets met de modellen uit ’67, die hebben vaak die ‘coke-bottle’ lijn waar ik erg verliefd op ben.

KUREN

Ik las de Autotrader trouw en vond in Alkmaar een Buick Le Sabre uit 1967. Ik stond daar zo snel mogelijk op de stoep. De Buick stond achterin een loods, en toen ik ‘m zag was ik meteen verkocht. Ik moest en zou ‘m hebben, ondanks dat mijn omgeving er heel negatief op reageerde. Achteraf hadden ze wel gelijk. Toen ik naar huis reed, stopte hij er al mee. De auto moest achterop een trailer verder.

Vanaf dat moment heb ik een haat-liefde verhouding met de Buick. Hij ging continu kapot, en altijd op de momenten dat het me niet uitkwam. Midden op een rotonde, ofzo, of voor een verkeerslicht in de drukke binnenstad. Of als je met een warme maaltijd van de Chinees in de regen naar huis wilde rijden. Bij het bedrijf waar ik toen als grafisch vormgever werkte, ging de lol er na een tijdje wel af. Ik was met grote regelmaat te laat omdat die Buick weer kuren vertoonde. Ik moest dat ding maar wegdoen of een betrouwbare auto kopen, was het dringende advies. Toen heb ik er maar een Chrysler New Yorker uit 1985 bij gekocht die het wél deed. Want de Buick wegdoen? Ben je gek geworden? Die auto hoort bij me dus dat gaat nooit gebeuren. Door mijn Buick heb ik trouwens de vader van ‘fruitdruifje’ leren kennen, mijn dochter van dertien. Mijn ex sleutelt aan Amerikaanse auto’s en hij was de eerste die ‘m goed lopend kreeg. Door de jaren heen heb ik verschillende Amerikanen gehad:

van Impala’s tot een Caprice en Suburban; *you name it*. Alles verkocht ik uiteindelijk weer, behalve de Le Sabre. Je leert de wereld van de Amerikanen en de mensen die erbij horen heel goed kennen. Dat nam helemaal een vlucht toen ik in 2003 startte met het organiseren van de King Cruise meetings op het Maxis terrein in Duiven en later in Borchland in Amsterdam. Dat deed ik iedere tweede zondag van de maand.

VRIJGEVOCHTEN

King Cruise heeft door de jaren heen duizenden bezoekers getrokken met Amerikanen variërend van klassiekers tot moderne auto’s.

Iedereen is welkom, zolang de auto's waar ze mee komen maar uit de USA komen. Eigenaren van Amerikanen zijn doorgaans leuk. Je hebt er mensen bij die met moeite een autootje kunnen rijden. Maar ook liefhebbers met verzamelingen tot soms wel tweehonderd Amerikanen. De gemiddelde eigenaar bestaat niet; het stereotype beeld van een *Rockabilly* met een lijf vol tatoos klopt niet. De grote gemene deler is dat ze vrijgevochten zijn. Ooit stapte ik uit een grote Amerikaan en toen vroeg iemand of die auto van mij was. Toen ik bevestigend antwoordde, was hij verbijsterd. Hij had mij niet in die hoerensloep verwacht omdat ik eruit zag 'als een tandartsassistente'.

Boekje met blogs

Door King Cruise heeft Maria Pels veel mensen met Amerikanen leren kennen, en zij haar. Haar bekendheid nam alleen maar toe door het feit dat zij zich hard heeft gemaakt voor de vrijstelling van de motorrijtuigenbelasting voor klassiekers en door haar maandelijkse blog in het blad *Auto Motor Klassiek* waarin zij haar leven met (Amerikaanse) auto's beschrijft. Uit de blogs die de afgelopen acht jaar zijn verschenen destilleert Maria Pels nu de dertig leukste artikelen die zij in een boekje gaat vatten. Het boekje wordt in een kleine oplage gedrukt en komt in november uit.

Voor de dagelijkse kilometers heb ik een youngtimer gekocht, een Chrysler 300C. In eerste instantie een dieserversie, maar sinds 2011 rij ik een exemplaar met een dikke HEMI 5.7-liter V8 met 340 pk. Deze maffia-car vond ik gelijk bij zijn introductie al leuk. Z'n vormen met die lage raampjes, de imponerende dikke grille... De zwarte lak maakt 'm in combinatie met die net wat te dikke 22 inch velgen een tikkie ordinair, *but I love it*. Inmiddels heeft hij al 350.000 kilometer gelopen.

Toen hij weer eens kapot was – dat is in de jaren dat ik 'm heb al vaak gebeurd - heb ik een Audi A8 4.2 quattro uit 1996 gekocht om de

elk jaar gedoe mee; het houdt een keertje op. Nu denkt iedereen dat er weer een nieuwe Amerikaanse daily driver zal komen, maar dat is niet zo. Ik heb mijn oog laten vallen op de Bentley Continental GT uit de eerste serie. Een Brit, inderdaad. Maar ik vind 'm vreselijk sexy en imposant, dus uiteindelijk gaat er eentje komen, liefst zwart vanbinnen en vanbuiten en met zwarte porno-wielen.

KING CRUISE TV

Uiteraard zal ik altijd Amerikanen blijven rijden. Die horen nu eenmaal bij mij. Ook wil ik weer events gaan organiseren nu het door

ik samen met cameraman Bart Verberne King Cruise TV begonnen. Bij gebrek aan meetings brengen we de meetings via YouTube gewoon

wintertijd te overbruggen. Een heerlijke auto hoor, daar niet van, maar ik had er niks mee. Dus toen de Chrysler het weer deed, heb ik er snel afscheid van genomen. Mijn Chrysler 300C loopt nu op zijn laatste benen. Ik heb er

de versoepelingen rond corona weer mogelijk is. Ik heb de King Cruise meetings vreselijk gemist, en vele liefhebbers van Amerikanen met mij. Corona heeft me wel iets nieuws gebracht. Omdat King Cruise niet meer mogelijk was, ben

bij de mensen thuis. We gaan naar events, bezoeken liefhebbers en brengen autobedrijven in beeld. We laten niet alleen oude Amerikaanse auto's zien, maar ook youngtimers en nieuwe modellen nemen we mee. Alles tonen we

bij King Cruise TV, zolang het maar leuk én Amerikaans is. Sinds we begin april zijn gestart, zijn er al zestien filmpjes live gezet. Ik kijk met weinig optimisme naar de toekomst. Het zal voor liefhebbers van klassiekers steeds moeilijker worden om hun hobby te bedrijven. De rekening wordt nu wel erg eenzijdig bij de

automobilist gelegd; er zouden wat mij betreft wel wat meer mensen in de bres mogen springen voor ons erfgoed op wielen. Ik begrijp dat elektrificatie straks niet is weg te denken, maar voor mij is autorijden meer dan het vervoer van A naar B alléén. Ik sta open voor veranderingen die het milieu ten goede komen, maar

mij krijg je de auto niet uit. Ik eet liever geen vlees meer dan dat ik mijn auto opzeg. Ik krijg nachtmerries van de deelauto. En een klassieker elektrificeren zou eigenlijk niet moeten mogen. Een dikke V8 ruik ik; voel ik in al mijn poriën. Ik kan me geen leven zonder Amerikanen voorstellen.”

